

efter vort Hjerte. Og vi trængte netop saameget til en saadan Mand her i Sognet . . . ja, vi trænger rigtig saaa indrerlig til ham, Hr. Pastor Hansted!“

Emanuel folte sig ganske svimmel. Han kunde ikke komme sig af Forbavselse over for anden Gang i Løbet af denne Dag at høre Moderen nævnet, denne Gang endog som en uforglemmelig Beskytter, — Moderen, hvis Minde var som udslettet i hans eget Hjem, — hvis Navn der blev ængsteligt hvisket i Krogene for ikke at genopvække Erindringen om den Skam, som hendes Endeligt havde kastet ind over den ansete Hanstedske Familie.

„Men se, nu maa jeg jo nok faa Lov til at sige Dem,“ vedblev Væveren, mens hans Øjne stadig aarvaagent hvilede paa den unge Præst. „Nu maa jeg vel nok faa Lov til ganske ærligt at sige Dem, Hr. Pastor, at vi ikke saadan rigtig har fundet hos Dem, hvad vi saameget haabede paa . . . og det har De kanske ogsaa nok selv kunnet fornemme, tænker jeg. Se, der er nu f. Eks. Deres Prækener . . . Ja, ja, nu maa Pastoren ikke blive vred,“ afbrød han sig selv med forstilt Ængstelse, da han ved det sidste Ord saae en Trækning fare over Kapellanens Ansigt. „Men jeg maa jo nok have Lov til at sige, at skønt vi jo da er glade ved, at De ikke — saadan som visse andre — taler til os ligesom til en Flok umælende Kvæg, og skønt vi jo ogsaa godt kan fornemme, at Deres Prækener er meget vel betænkte og smukke og poetiske og rigtig, hvad man saadan kalder vel holdte — saa er det jo dog alligevel kun det samme, som vi nu har hørt saa mange, mange Gange før. Og hvad er det saa, vore go'e Præster altid fortæller os Bønder? Det er, at vi skal være lydige og dydige og ikke stjæle og ikke bande, men vende os til Gud i vor Sorg og stole paa Herrens Naade — og saadan videre. Men det kender vi jo dog altsammen iforvejen paa vores elleve Fingre, og vi bliver saamænd ikke bedre Mennesker,